

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Cob/56/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120309877
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6120309877.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Malichovej a členiek senátu JUDr. Evy Fulcovej a Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovej v právnej veci žalobcu: M.S.TRANSPORT, s.r.o., so sídlom 951 92 Lovce 205, IČO: 44 731 698, zast.: Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanému: Generali Česká pojišťovna, a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Mesto, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 45 272 956, konajúcemu prostredníctvom organizačnej zložky: Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 54 228 573, o zaplatenie 740,95 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č.k. B4-10Cb/18/2020-164 zo dňa 12.09.2023, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III č.k. B4-10Cb/18/2020-164 zo dňa 12.09.2023 potvrdzuje.

II. Žalovanému súd voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania neprižnáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že primárne sa zaoberal žalovaným vznesenou námietkou premlčania, a dospel k záveru o jej dôvodnosti. Za preukázanú a medzi procesnými stranami nespornú označil poistnú udalosť zo dňa 23.01.2018, ohlásenú žalovanému, u ktorého bolo motorové vozidlo škodcu poistené pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a tiež dátum 28.02.2018, kedy sa vystavením faktúry za opravu čelného skla žalobca dozvedel o výške škody. Žalovaný k škodovú udalosť vybavil bez poskytnutia poistného plnenia.

2. V rozhodnutí súd poukázal na ust. § 106 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ktoré viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej premlčacej doby súčasne aj na podmienku uplynutia tejto doby od vzniku vedomosti poškodeného o škode. Premlčacia doba začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený o škode skutočne dozvedel, t.j. kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch. Pojem „dozvedel sa o škode“ vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyjadriť (vyčísliť v peniazoch), aby mohol poškodený svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Ide teda o vedomosť nielen o vzniku a existencii škody, ale aj o jej výške (o rozsahu v peňažnom zmysle).

3. Súd prvej inštancie mal za jednoznačne preukázané, že žalobca mal od 28.02.2018 (vystavenie faktúry za opravu čelného skla) kompletnú zákonom predpokladanú vedomosť že mu vznikla škoda, v

akej výške a kto za ňu zodpovedá. Od tohto dátumu začala plynúť dvojročná premlčacia doba podľa ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá uplynula dňa 28.02.2020. Ak teda žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu dňa 29.05.2020, podal ho po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty a námietku premlčania tak žalovaný vzniesol dôvodne.

4. K námietke žalobcu o nepremlčaní nároku, ktorý si u žalovaného riadne uplatnil a viackrát s ním ohľadom likvidácie poisťnej udalosti komunikoval, súd prvej inštancie uviedol, že pre posúdenie otázky premlčania nároku nie je rozhodujúce, či bol uplatnený voči subjektu zodpovednému alebo zodpovedajúcemu za náhradu škody, ale či bol uplatnený na súde. Uplatnenie nároku žalobcom na súde považoval za jednoznačne oneskorené a nárok za premlčaný. Za v rozpore s poctivým obchodným stykom prípadne s dobrými mravmi nemohol vyhodnotiť ani postup žalovaného a jeho komunikáciu so žalobcom, ktorý nemohol byť postupom žalovaného pri likvidácii škody zavedený zdaním, že má snahu danú vec vyriešiť, pričom nakoniec uplatnený nárok odmietol plniť. Postup poisťovne pri riešení škodovej udalosti, ktorú musí riadne prešetriť, je prirodzený a zákonom aprobovaný. Ak žalovaný nepristúpil k plneniu tak, aby bol nárok vybavený v rámci premlčacej doby, bolo jednoznačne povinnosťou žalobcu uplatniť si ho na súde.

5. Súd prvej inštancie návrhy na doplnenie dokazovania prednesené stranami po vyslovení predbežného právneho posúdenia súdom na pojednávaní dňa 12.09.2023 (najmä predložením poisťného spisu žalovaného, z ktorého má vyplývať jeho postup v rozpore s dobrými mravmi pri likvidácii poisťnej udalosti) zamietol, nakoľko ich vzhľadom na charakter sporu a procesnú obranu žalovaného (námietku koncentrácie konania) považoval za nehospodárne a neúčelné. Poukázal na právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym,“ teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Z konania žalobcu vyplýva, že pri komunikácii so žalovaným bol síce aktívny, správnym spôsobom ho vyzval na plnenie, avšak jednoznačne nesprávne (teda v rozpore s uvedenou zásadou) postupoval pri uplatnení nároku, podaním žaloby na súd. Z obsahu spisu pritom žiadnym spôsobom nevyplýva, že by postup žalovaného bol v rozpore s dobrými mravmi, čo by teoreticky mohlo vyvolať nedôvodnosť ním vznesenej námietky premlčania. Z uvedených dôvodov, teda premlčania nároku a dovolania sa premlčania žalovaným, žalobu zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 255 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého náhradu trov konania súd prizná strane podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní úspešný žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy nevznikli, avšak napriek tomu mu súd priznal plnú náhradu trov konania, nakoľko v zápisnici z pojednávania dňa 12.09.2023 je nesprávne uvedené, že si žalovaný náhradu trov konania uplatnil. Súd tento svoj mylný postup zhojí vydaním uznesenia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania 0,- eur.

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, g/ a h/ CSP, a napadnuté rozhodnutie ako nezákonné, nespravodlivé a neodôvodnené navrhol zmeniť a pre prípad, že odvolací súd tento spôsob rozhodnutia nezvolí, navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. V rámci dôvodu podľa písm. b/, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. III. ÚS 179/2013 zo dňa 18.07.2013 a napadnutému rozhodnutiu vytkol, že sa len veľmi okrajovo zaoberá jeho argumentáciou z ktorej je zrejmé, že sa v zákonnej lehote obrátil na žalovaného so žiadosťou o prešetrovanie škodovej udalosti, ktorú spôsobil jeho klient, v konaní bol nápomocný, komunikoval a predkladal potrebné listiny, pričom žalovaný svojim laxným prístupom prešetroval udalosť skoro 1 rok a 3 mesiace od jej nahlásenia. Do pozornosti dal prehľad vykonaných úkonov:

- 29.01.2019 - nahlásenie škodovej udalosti emailom a písomne listom žalovanému
- 31.01.2019 - Generali odpísalo mailom, že nemá podklady od Allianz
- 04.02.2019 - žalobca kontaktoval Allianz emailom o zaslanie podkladov žalovanému
- 18.02.2019 - žalobca zisťoval stav zaslania podkladov, podklady neboli do Generali zaslané
- 11.03.2019 - kontaktoval žalovaného s oboznámením o výsledku regresnej správy jeho poisťovne, pričom opätovne žiadal o vyriešenie škodovej udalosti

- 11.03.2019 - žalovaný oznámil emailom, že čaká na nahlásenie poistnej udalosti vinníkom a potvrdil doloženie všetkých dokladov zo strany žalobcu
- 05.03.2020 - žalovaný zaslal žalobcovi dotazník na vybavenie škodovej udalosti
- 31.03.2020 - žalobca dotazník vyplnil
- 20.04.2020 - žalovaný oznámil vybavenie poistnej udalosti bez poskytnutia plnenia, nakoľko nemal preukázanú príčinnú súvislosť pričom nenamietal premlčanie nároku.

9. Vo vzťahu k posúdeniu celej veci, vznesenej námietky premlčania a jej rozporu s dobrými mravmi, poukázal žalobca na ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zák. o PZP“) a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 2Cdo/281/2005, podporujúce zákaz porušenia zásady „nemo auditur propriam turpitudinem allegans ou venire contra factum proprium“ (nikto sa nemôže odvolávať na svoje vlastné nečestné konanie) a konštatoval, že námietku neplatnosti zmluvy nemôže vzniesť ten, kto ju sám spôsobil, čo je analogicky uplatniteľné aj na prípad vznesenia námietky premlčania, ktoré svojou nečinnosťou de facto spôsobil žalovaný.

10. Súd prvej inštancie sa mal pri vyhodnocovaní vznesenej námietky premlčania zaoberať porušením zákona samotným žalovaným tým, že predmetnú škodovú udalosť nevyšetril v zákonnej lehote troch mesiacov od jej nahlásenia. Ak by žalovaný postupoval podľa zákona a vec vybavil v zákonnej lehote, hoc aj odmietnutím plnenia, mohol by žalobca takto nastavený právny stav riešiť promptnejšie a vyhnúť sa uplynutiu premlčacej doby jeho nároku. Je preto nespravodlivé, keď súd aprobuje postup poisťovne umelo držiacej poškodeného jeden a štvrt' roka v domnení, že jeho škodovú udalosť prešetruje a po uplynutí premlčacej doby plniť odmietne (z údajného dôvodu nepreukázania príčinnej súvislosti medzi prevádzkou motorového vozidla a vznikom škody).

11. Súd sa nevysporiadal ani s jeho zákonným nárokom ako poškodeného na úroky z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zák. o PZP, ktorú povinnosť žalovanému ukladá priamo zákon v ust. § 11 ods. 6 zák. o PZP. Vznesenú námietku premlčania nemožno akceptovať vo vzťahu k úrokom z omeškania, ktoré nadobúdajú vlastný právny režim zo zákona, uplynutím trojmesačnej lehoty (29.01.2019 + 3 mesiace je 29.04.2019, t.j. ich prípadné premlčanie by nastalo až 29.04.2021). Odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti však úplne absentuje, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a danosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Odôvodneniu napadnutého rozhodnutia chýba aj objektívne zdôvodnenie procesného postupu súdu v prípade odmietnutia navrhovaného dokazovania po poskytnutí predbežného právneho posúdenia. Odôvodnenie, že by ďalšie dokazovanie bolo nevhodné a neúčelné nepostačuje aj preto, že pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, bolo vôbec prvým pojednávaním vo veci. Žaloba bola podaná v máji 2020 a do prvého pojednávania uplynulo takmer 3 a pol roka, pričom nečinným bol najmä súd. Do argumentu hospodárnosti nemožno schovať nečinnosť súdu, preto odmietnutie vykonať zásadné dokazovanie v otázke, či vznesená námietka premlčania nebola uplatnená v rozpore s dobrými mravmi, bez riadneho odôvodnenia v napadnutom rozsudku, spôsobuje porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

12. Žalobca ďalej poukázal na zjavnú rozpornosť bodu 7 odôvodnenia rozsudku: „Súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovanie najmä predložením poistného spisu žalovaného, z ktorého má vyplývať rozpor postupu žalovaného s dobrými mravmi pri likvidácii poistnej udalosti. Súd návrhy na doplnenie dokazovanie považoval za nevhodné, neúčelné, vzhľadom na charakter sporu a procesnej obrany žalovaného,“ avšak v bode 8. uviedol: „Z obsahu spisu pritom žiadnym spôsobom nevyplýva, že by postup žalovaného bol rozporným s dobrými mravmi, čo by teoreticky mohlo vznesenie námietky premlčania považovať z tohto dôvodu za nedôvodné.“ Nie je teda zrejmé, ako môže byť spravodlivé a správne zamietnuť zjavne zásadný dôkaz pre konanie, administratívny spis žalovaného a nakoniec usúdiť, že zo spisu nevyplýva žiaden dôkaz, spochybňujúci postup žalovaného pri riešení poistnej udalosti. Práve tento dôkaz mohol preukázať nečinnosť žalovaného pri riešení poistnej udalosti a konanie v rozpore so zákonom (§11 ods. 6, 8 zák. o PZP).

13. Napadnuté rozhodnutie teda nerefektuje aktuálne požiadavky súdnej praxe na riadne odôvodnenie rozhodnutia, neposkytuje odpovede na zásadné právne a skutkové otázky položené v konaní a majúce zásadný význam pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie o veci. Rozhodnutie je neodôvodnené, nepreskúmateľné, založené na nesprávnom procesnom postupe súdu, a bolo ním zasiahnuté do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

14. K písm. g/ ust. § 356 ods. 1 CSP, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené žalobca konštatoval, že pre posúdenie otázky premlčania s ohľadom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je

nevyhnutné preskúmať postup žalovaného pri šetrení predmetnej poistnej udalosti. Žalobca okamžite po poskytnutí predbežného právneho posúdenia súdom navrhol dokazovanie pripojením poistného spisu žalovaného, z ktorého by boli zistené skutočnosti svedčiace v prospech jeho tvrdení o tom, že žalovaný nepostupoval lege artis, zneužíval svoje postavenie subjektu, ktorý má zo zákona povinnosť prešetrovať takéto škodové udalosti, čo má zásadný vplyv na vhodnosť a účelnosť vznesenej námietky premlčania. Súd prvej inštancie tento dôkaz odmietol vykonať, pričom nemá vedomosť, čo sa v spise nachádza a či to môže mať dopad pre posúdenie námietky premlčania. Ide preto o neobjektívny a značne predčasný záver súdu o tomto dôkaznom prostriedku.

15. Žalobca poznamenal, že na pojednávaní dňa 12.09.2023 poukázal aj na viaceré rozhodnutia NS SR (napr. sp.zn. 3Cdo/137/2017, 5Cdo/151/2012, 3Cdo/441/2013), ktoré majú význam v otázke posúdenia námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Konajúci súd však aj tento dôkazný prostriedok odmietol so slovami: „Ja som presvedčený, že by som sa tam nedozvedel nič, čo by v tomto prípade mohlo zmeniť môj názor na to, či žalovaný postupoval v rozpore s dobrými mravmi alebo nepostupoval“ (37m:18s -37m:27s zvukového záznamu z pojednávania). Nepriamo teda priznal, že predmetné rozhodnutia nepozná, ale nakoľko už bol utvrdený vo svojom názore, odmietol sa s nimi oboznámiť. Práve oboznámenie sa s označenou relevantnou judikatúrou by bolo podľa názoru žalobcu spôsobilé zmeniť skutkové aj právne posúdenie celej veci, najmä prijateľnosti vznesenej námietky premlčania z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalobca poznamenal, že súd na danú vec síce aplikoval správne právne normy, avšak pri ich aplikácii postupoval príliš striktné, formalisticky, rigidne a zároveň neaplikoval jednu z najzákladnejších zásad, vyjadrenú v čl. 2 a 3 ods. 1 CSP. Do pozornosti dal rozhodnutie sp.zn. 1Cdo/48/2010, v ktorom NS SR uviedol: „Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálno ochrannou zákonnosťou, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (porovnaj §1 O.s.p.). Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (porovnaj § 3 O.s.p.)“ a tiež rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 1241/12, v ktorom uviedol: „Nemožno tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejme nespravodlivosť. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho môže a musí odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významového celku. Povinnosť súdov vyhľadávať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad.“

17. Konajúci súd ignoroval ust. § 3 ods. 1 a súčasne formalisticky aplikoval ust. § 100 a § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím poskytol konaniu žalovaného ochranu, ktorú zaobalil do striktného znenia zákonných ustanovení o premlčaní nároku. Nehľadal spravodlivosť ani slušnosť a vystačil si len s rigidným uplatnením právnych noriem.

18. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/150/2019 zo dňa 28.04.2020, podľa ktorého: „Úlohou súdu je v podmienkach materiálno právneho štátu vždy nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi. Súd nemôže tolerovať formalistický prístup. Povinnosť súdu nachádzať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonom texte, ale tiež formulovať, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov. Súd teda musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Súdu prislúcha, aby sa zaoberal otázkou, či mechanická a formalistická aplikácia zákona bez ohľadu na zmysel a účel záujmu chráneného právnu normou, nemôže priniesť absurdné následky a v prípade, že tomu tak je, aby takúto interpretáciu zákona odmietol a zvolil výklad v duchu zákona. Vždy je nevyhnutné vychádzať z konkrétnych skutkových zistení v každej súdom prejednávanej veci. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť značne komplikované a netypické; to však nezabavuje súd povinnosti urobiť všetko pre spravodlivé riešenie, akokoľvek sa to môže zdať zložité. Spravodlivosť musí byť v procese, ktorým súd interpretuje a aplikuje právo, vždy prítomná ako hodnotový činiteľ. Spravodlivosť je hodnotovým princípom, ktorý je spoločný všetkým demokratickým právnym poriadkom. Nad každým vytváraním súdneho rozhodnutia sa nesie dvojaký imperatív: rozhodnutie musí byť nielen zákonné, ale predovšetkým spravodlivé. Úlohou súdu je práve rozpoznať cez zákon spravodlivosť.“

19. Do pozornosti dal tiež rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 11Co/87/2020 zo dňa 27.04.2021, v ktorom vyslovil: „Žalovaný tiež v konaní uplatnil námietku premlčania žalobou uplatneného nároku, i

keď z jeho ďalšieho procesného postupu (čiastočnej úhrady žalovanej pohľadávky) možno vyvodíť, že ani na tejto námietke už netrval. Pre úplnosť súd uvádza, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. K tej dochádza v okamihu, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho právo žalobou na súde. V prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatnej zmluvy (§ 457 OZ) je potom rozhodujúci subjektívny moment, keď oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodíť, že zmluva, z ktorej sa plnilo, je neplatná (porov. R 1/1979, s. 9 ods. 2 a 3). V súdnej veci žalobcovia sami uviedli, že o skutočnosti, že žalovaný nemusí byť legitímnym správcom bytového domu, sa dozvedeli dňa 30.06.2017, tzn. 2-ročná subjektívna premlčacia doba by uplynula dňa 30.06.2019, pričom žaloba bola podaná súd dňa 29.07.2019. Súd však v danej veci považoval vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. I keď postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných prípadoch, súd je toho názoru, že s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci je zrejmé, že výkon práva zo strany žalovaného vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim vo vzťahu medzi stranami a rovnako má súd za to, že táto námietka premlčania je iba prostriedkom umožňujúcim značne poškodiť žalobcov (napr. Ro NS ČR z 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/1999, Ro NS ČR z 20. 4. 2004, sp. zn. 32 Odo 1047/2003). Vznesenie námietky premlčania zásadne neodporuje dobrým mravom; môžu však nastať situácie, keď je jej uplatnenie výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý nezavinil márne uplynutie premlčacej doby a voči ktorému by bol v takejto situácii zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a povahou ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil.“

20. Za významné v tomto smere označil žalobca rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom konštatuje: „Ústavný súd už vyslovil názor, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprímerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013).

21. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu námietky premlčania pre rozpor s dobrými mravmi poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 441/2013 z 31.03.2016 a sp. zn. 3 Cdo 137/2017 z 22.03.2018, podľa ktorého : „Dobrymi mravmi sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného).“

22. Podľa rozhodnutia NS SR sp.zn. 3 Cdo 441/2013: „Uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Postup podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania. Výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, (prípadne, kedy k výkonu

práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov), či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená.“

23. Vychádzajúc z uvedenej judikatúry súdov, označil žalobca napadnuté rozhodnutie za založené na nesprávnom právnom posúdení vznesenej námietky premlčania, keďže súd prvej inštancie absolútne odmietol skúmať individuálne a rozhodujúce okolnosti danej veci práve v otázke, či vznesená námietka premlčania nie je len šikanóznym výkonom práva zo strany žalovaného, či neprimerane neznevýhodňuje žalobcu a nie je voči nemu neprimeraným postihom. Súd prvej inštancie svojim právnym posúdením naopak aproboval konanie žalovaného, ktorý v zmysle tohto rozhodnutia môže beztrestne a bez akéhokoľvek postihu nedôvodne preskúmavať škodovú udalosť v rozpore so zákonom a po uplynutí premlčacej lehoty odmietnuť plniť.

24. Skutočnosť, že poisťovňa odmietla plniť z dôvodu absencie tzv. kauzálneho nexusu (nie z dôvodu premlčania nároku) je však bezvýznamná vo svetle rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/5/2012 zo dňa 11.09.2012 podľa ktorého: "Pokiaľ namietal odporca, že nie je objektívne možné preukázať priebeh škodovej udalosti tak, ako to zhodne uvádzajú účastníci škodnej udalosti, a to aj napriek ich zhodnému a súhlasnému vyjadreniu, odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, že kauzálny nexus medzi vznikom škody a objektívnou zodpovednosťou škodcu je dostatočne ozrejmený zo zhodného popisu účastníkov dopravnej nehody, ktorý priebeh a okolnosti predchádzajúce vzniku škody popisali....Odporca nie je spôsobilý žiadnym právne relevantným spôsobom dokázať nevierohodnosť týchto tvrdení, teda vyvrátiť alebo spochybníť pravdivosť zhodných popisov priebehu škodnej udalosti tak, ako ju zhodne uviedli obaja jej účastníci..." Obdobné závery vyplývajú napr. aj z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/131/2013, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/515/2012 a sp.zn. 23Co/285/2013, pričom aj v aktuálnej veci bola škodová udalosť (jej vznik, zodpovedný subjekt, príčinná súvislosť) žalobcu preukázaná záznamom o nehode na tlačive žalovaného. Túto skutkovú a právnú argumentáciu žalobca prejavil vo vyjadrení k odporu zo dňa 14.07.2020 a žalovaný ju žiadnym právne účinným spôsobom nepoprel, čím došlo k nespornosti tvrdení podľa ust. § 151 ods. 1 CSP.

25. V nadväznosti na uvedené, trpí rovnakými vadami aj súvisiaci výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd priznal žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%.

26. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, označil žalovaný napadnutý rozsudok za odôvodnený riadne a presvedčivo, v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a navrhol ho ako vecne aj právne správny potvrdiť. Zdôraznil, že súd prvej inštancie v konaní vykonané dôkazy riadne špecifikoval, uviedol prečo nevykonal ďalšie dôkazy, prehľadne zhrnul ktoré skutočnosti podstatné pre uplatnený nárok z nich vyplynuli, ako vec právne posúdil, zaoberal sa len argumentáciou strán pre rozhodnutie vo veci podstatnou a v bode 7 odôvodnenia rozsudku jasne vysvetlil, prečo argumentáciu žalobcu vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania v rozpore s dobrými mravmi nepovažuje za dôvodnú. K námietkam žalobcu o absencii objektívneho odôvodnenia procesného postupu súdu v prípade odmietnutia navrhovaného dokazovania a vzájomnej rozporuplnosti častí odôvodnenia súdu uviedol, že zo strany žalobcu došlo k zjavnému nepochopeniu textu odôvodnenia, keďže súd poukázal na obsah súdneho a nie poisťového spisu. Odôvodnenie rozsudku je potrebné vykladať aj vo svetle princípu koncentrácie konania, nakoľko ak by sa žalobca aktívne zaujímal o ochranu svojich práv, návrh na dokazovanie by bol predložil skôr, napr. vo vyjadrení k odporu, pretože už vtedy mal vedomosť o procesnej obrane žalovaného vznesením námietky premlčania. Toto mohol a mal urobiť aj v argumentácii o konaní v rozpore s dobrými mravmi a údajnom úmysle žalovaného (ktorý nikdy nemal mať), vytvárať u neho dojem, že mu škodu vyplatí. Toto konštatovanie žalobcu nevyplývalo ani z jeho prednesu na pojednávaní ale zostalo len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia.

27. Žalovaný plne súhlasil aj s procesným postupom súdu, ktorý na pojednávaní dňa 12.09.2023 ďalšie žalobcom navrhnuté dokazovanie vzhľadom k jeho procesnej obrane vznesením námietky premlčania a namietaním koncentrácie konania, nepripustil, nakoľko ďalšie dokazovanie by nebolo hospodárne a účelné. Poukázal na rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo/148/2004 zo dňa 01.05.2005, v ktorom NS SR konštatoval: „Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 10 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k

rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napríklad výšky zostatku pôžičky, bezdôvodného obohatenia, škody a pod. Dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

28. K odvolacej argumentácii aj odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP žalovaný konštatoval, že žalobca v odvolaní žiadne nové, resp. ďalšie prostriedky procesného útoku príp. procesnej obrany nepredložil a nevykonanie relevantných dôkazov pod tento odvolací dôvod podradiť nemožno. Neoznačil žiadne novoty, t.j. prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli a ani nemohli byť pred súdom prvej inštancie použité, preto prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu nepreukázal. Jeho odkaz na judikatúru NS SR nie je dôkazným prostriedkom, nakoľko tieto rozhodnutia nie sú spôsobilé preukázať skutkové tvrdenia strany sporu v konkrétnej príhode, čo je účelom predkladania dôkazov. Preto v súvislosti s nimi ani nemožno hovoriť o odmietnutí dôkazného prostriedku a tvrdenie žalobcu o tom, že súd sa s nimi odmietol oboznámiť a nepriamo mal potvrdiť že ich nepozná, je len jeho domnienkou.

29. Podľa žalovaného nie je daný ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, pretože závery súdu prvej inštancie sú správne a vychádzajú zo správnej aplikácie práva na zistený skutkový stav. Súd správne konštatoval, že od 28.02.2018 (deň vystavenia faktúry za opravu čelného skla) mal žalobca kompletnú, zákonom predpokladanú vedomosť o vzniku škody, jej výške a kto za ňu zodpovedá (čo ani nerozporoval). Od tohto dátumu začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota podľa ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uplynula dňa 28.02.2020. Žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu dňa 29.05.2020, teda po uplynutí tejto lehoty. Označenie žalovaným vznesenej námietky premlčania za v rozpore s dobrými mravmi, súd v bode 7 odôvodnenia rozsudku správne vyhodnotil ako nedôvodné a rovnako v bode 8 rozsudku správne poukázal aj na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt," ktorou sa žalobca dôsledne neriadil.

30. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 Cdo/148/2004 zo dňa 01.05.2005 (ZSP 30/2005), sp.zn. 5Obdo/51/2017 zo dňa 15.05.2018, uznesenie ÚS SR sp.zn. II. ÚS 176/2011, a tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 16Co/72/2019 zo dňa 26.10.2019, v ktorých sa zaoberali aj rozporom práva uplatniť námietku premlčania s dobrými mravmi. Žalovaný doplnil, že pri šetrení poisťnej udalosti nekonal v úmysle zneužiť výkon svojho práva na ujmu žalobcu a nemal v úmysle ho ani zavádzať, či umelo predlžovať šetrenie poisťnej udalosti. Pokiaľ by tomu tak bolo, nezaslal by mu po uplynutí premlčacej doby žiadosť o vyplnenie dotazníka k škodovej udalosti, ktorý považoval pre účely riadneho došetrenia škodovej udalosti za potrebný, ale jeho nárok by s poukazom na premlčanie rovno zamietol. Pri šetrení poisťnej udalosti si bol vedomý premlčania nároku žalobcu, avšak napriek tejto skutočnosti bol rozhodnutý nárok došetriť a poskytnúť žalobcovi poisťné plnenie v prípade, že nárok bude riadne preukázaný, čo sa však z dôvodu nepreukázania kauzálneho nexusu nestalo. Žalobca neuviedol žiadnu objektívnu prekážku, brániacu mu uplatniť svoj nárok na súde včas, u žalovaného si ho uplatnil rok po poisťnej udalosti, a bezdôvodne sa spoliehal na to, že premlčacia lehota mu neplynie. Súd v odôvodnení rozsudku správne konštatoval nežádajúc žalobcu aktívne chrániť a vykonávať svoje práva, pričom celkom bez právneho významu je, že pri komunikácii so žalovaným bol aktívny. Žalovaný práve z dôvodu obavy z možného premlčania nároku poukázal na bežnú prax poškodených, uplatniť si nárok na súde aj v prípade, ak likvidácia škodovej udalosti u poisťovateľa ešte nebola ukončená.

31. K vyjadreniu žalovaného podal stanovisko žalobca, napadnuté rozhodnutie navrhol zmeniť, eventuálne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, za súčasného uplatnenia si nároku na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

32. S odkazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/281/2005 opätovne konštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nevenoval pozornosť jeho argumentácii. Žalovanému vytkol, že sa nevyjadril k časti odvolania o nedostatočnom odôvodnení otázky jeho zákonného nároku na úroky z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z.z., ktoré sú samostatným nárokom a premlčané nie sú, keďže ich premlčanie sa riadi uplynutím zákonnej lehoty na prešetrenie škodovej udalosti, nie momentom, kedy sa poškodený dozvedel o výške škody a kto za ňu zodpovedá, čím je naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

33. K tvrdeniu žalovaného, považujúceho procesný postup súdu, spočívajúci v nevykonaní navrhovaného dokazovania zo strany žalobcu za správny konštatoval, že pre posúdenie vznesenej námietky premlčania je potrebné vykonať dokazovanie aj v kontexte jej vznesenia v rozpore s dobrými

mravmi. Úlohou súdu teda bolo vykonať dokazovanie, ktoré by takúto možnosť vylúčilo, a k tomu po predbežnom právnom posúdení veci, smerovali aj jeho procesné návrhy, ktoré boli zamietnuté. Súd sa nimi nezaoberal ani v napadnutom rozsudku, ktorý v zmysle uvedeného trpí vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, čím je tiež naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

34. Žalobca zdôraznil, že za relevantné nepovažuje rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/207/2019 na ktoré poukázal žalovaný, nakoľko pojednáva o situácii, v ktorej súd nie je povinný vykonať dokazovanie nad rámec už vykonaného dokazovania, pretože prípadné ďalšie dokazovanie by spôsobilo prieťahy v konaní. V aktuálnej veci však súd odmietol vykonať dokazovanie k podstatnej otázke, či vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi, keďže premlčanie spôsobil žalovaný nekonaním v súlade so zákonom a žalobcu udržiaval v domnení, že jeho škodovú udalosť riadne prešetruje. Dokazovanie pripojením spisu žalovaného k škodovej udalosti by nespôsobilo ani prieťahy v konaní, keďže sám súd v danej veci v podstate tri roky aktívne nekonal a napriek tomu sám žiadne prieťahy nekonštatoval.

35. Za chybnú žalobca označil aj argumentáciu žalovaného v otázke existencie odvolacieho dôvodu pod pís. g/ ust. § 365 ods. 1 CSP, ktorý za dôkazný prostriedok nepovažuje judikatúru NS SR, pritom vo vyjadrení k odvolaniu paradoxne sám poukázal na značné množstvo rozhodnutí dovolacieho súdu. Nemožno akceptovať ani jeho súhlas s postupom súdu k odmietnutiu judikatúry predloženej na pojednávaní, ktorý jasne neguje všeobecne predpokladanú zásadu iura novit curia, keďže sám sudca nebol s označenými rozhodnutiami dovolacieho súdu zjavne oboznámený. V opačnom prípade by nevykonanie týchto dôkazov inak odôvodnil.

36. Za vysoko účelovú a tendenčnú označil žalobca námietku žalovaného vo vzťahu k danosti odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods.1 písm. h/ CSP, a poukázal na rozsudky Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/131/2013, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/515/2012 a sp.zn. 23Co/285/2013 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/5/2012 zo dňa 11.09.2012 podľa ktorého: „... Pokiaľ namietal odporca, že nie je objektívne možné preukázať priebeh škodovej udalosti tak, ako „to zhodne uvádzajú účastníci škodnej udalosti, a to aj napriek ich zhodnému a súhlasnému vyjadreniu, odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, že kauzálny nexus medzi vznikom škody a objektívnou zodpovednosťou škodcu je dostatočne ozrejmenej zo zhodného popisu účastníkov dopravnej nehody, ktorý priebeh a okolnosti predchádzajúce vzniku škody popísali. (...) Odporca nie je spôsobilý žiadnym právne relevantným spôsobom dokázať nevierohodnosť týchto tvrdení, teda vyvrátiť alebo spochybníť pravdivosť zhodných popisov priebehu škodnej udalosti tak, ako ju zhodne uviedli obaja jej účastníci...“ Poznamenal, že v rámci právnej istoty (čl. 2. ods. 1 CSP) možno preto konanie žalovaného pri ním potvrdenej vedomosti o premlčaní nároku už počas jeho šetrenia označiť ako kalkul, s cieľom úmyselne mu nevyplatiť nárok z dôvodu, ktorý súdy opakovane neuznávajú ako dôvod na neposkytnutie poistného plnenia.

37. K tvrdeniu žalovaného, že neuviedol žiadnu objektívnu prekážku brániacu mu uplatniť svoj nárok na súde včas, žalobca poznamenal, že počas celého konania túto „prekážku“ identifikoval v dobrej viere v zákonný postup žalovaného pri prešetrovaní jeho poistnej udalosti, ktorý potvrdil, že pri prešetrovaní škodovej udalosti vedel, že od istého momentu je jeho nárok premlčaný. Po tomto momente si vymyslel dôvod, pre ktorý poistné plnenie neprizná a v súdnom konaní už namietal premlčanie, pričom neozrejmil a neospravedlnil skutočnosť, že v prípade šetrenia tejto škodovej udalosti nepostupoval v súlade so zákonom a žalobcu rok a tri mesiace držal v domnení, že jeho poistnú udalosť šetrí. Žalovaný má vlastný právny aparát, ktorý musí mať vedomosť o citovaných rozhodnutiach súdov, avšak napriek tomu konal v rozpore s dobrými mravmi.

38. K tomuto vyjadreniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

39. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu proti ktorému je prípustné (§ 357 písm. d/ CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach rozsahu a dôvodov odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385

ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ho potvrdil.

40. Podľa § 822 Občianskeho zákonníka, z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poisťiteľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

41. Podľa § 823 Občianskeho zákonníka, náhradu platí poisťiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

42. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o PZP“), poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

43. Podľa § 15 odsek 1 zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi (v poznámke § 823 Občianskeho zákonníka) a je povinný tento nárok preukázať (v poznámke § 799 Občianskeho zákonníka).

44. Podľa § 15 odsek 2 zákona o PZP, na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila (v poznámke § 106 Občianskeho zákonníka).

45. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, a právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

46. Podľa § 104 Občianskeho zákonníka, pri právach na plnenie z poistenia začína plynúť premlčacia doba za rok po poistnej udalosti.

47. Podľa § 106 odsek 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

48. Podľa § 191 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, (ďalej aj „CSP“), dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

49. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

50. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

51. Predmetom konania na súde prvej inštancie bol nárok vyplývajúci zo škodovej udalosti zo dňa 23.01.2018, pri ktorej došlo k poškodeniu čelného skla žalobcu. Poistné plnenie v sume 330 eur, ako rozdiel ceny opravy vo výške 877,69 eur na základe faktúry zo dňa 28.02.2018 a vyplateného poistného plnenia poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. z havarijného poistenia vo výške 547,69 eur, nebolo zo strany žalovaného, voči ktorému si poškodený (žalobca) tento nárok priamo uplatnil, poskytnuté. Nárok si žalobca na súde uplatnil dňa 29.05.2020 po tom, ako mu žalovaný podaním zo dňa 20.04.2020 oznámil ukončenie likvidácie poistnej udalosti bez poskytnutia plnenia.

52. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, písomného odôvodnenia napadnutého rozsudku, konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj obsahom odvolania žalobcu a následnými vyjadreniami oboch strán sporu, sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje aj na jeho presvedčivé odôvodnenie. Stotožnil sa aj s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nárok je premlčaný, žalovaný sa premlčania dovolal, s čím zákon spája právny následok zamietnutia žaloby. Nakoľko sa odvolací súd s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné (§ 387 ods. 2 CSP).

53. V sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní (povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia) znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Procesná pasivita strany sporu má za následok, že neuniesla dôkazné bremeno.

54. Odvolaciu argumentáciu založil žalobca na troch dôvodoch spadajúcich pod ust. § 365 ods. 1 CSP a to pod písm. b/, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pod písm. g/, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a pod písm. h/, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

55. Odvolacie námietky žalobcu sú v podstate ku všetkým trom odvolacím dôvodom zhodné. Namietal odmietnutie súdu zaoberať sa jeho argumentáciou v konaní, vrátane oboznámenia sa s ním predloženou judikatúrou, vykonať dokazovanie vyžiadaním si poisťného spisu žalovaného, zdôrazňoval svoju aktívnu komunikáciu so žalovaným a jeho následné odmietnutie plnenia po uplynutí premlčacej lehoty a s tým spojenú námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Svoje námietky preukazoval najmä citáciou množstva súdnych rozhodnutí od krajských, cez Najvyšší a Ústavný súd SR.

56. V súvislosti s odvolaním sa na písm. b/ ust. § 365 ods. 1 CSP poukázal na Nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 179/2013 zo dňa 18.07.2013, podľa ktorého: „Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 OSP, m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010),“ súdu prvej inštancie vytkol, že sa len veľmi okrajovo zaoberal jeho argumentáciou prezentovanou v konaní, citoval ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP a zrekapituloval úkony, vykonané (zo strany jeho i poisťovní) počas riešenia škodovej udalosti.

57. Žiadnym spôsobom však tento údajný nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie aj v kontexte citovaného nálezu nezvecnil, nekonkretizoval a nešpecifikoval, len mu vytkol aprobáciu vnesenej námietky premlčania, postupu žalovaného a nevyhodnotenie tejto situácie v kontexte rozhodnutia NS SR sp.zn. 2Cdo/281/2005, v zmysle záverov ktorého: „Námietku neplatnosti kúpnej zmluvy pre jej rozpor s dobrými mravmi nemôže uplatniť ten z jej účastníkov, ktorý sám konal v rozpore s dobrými mravmi,“ ktoré možno analogicky uplatniť na postup žalovaného, ktorý nevyriešením poisťnej udalosti v zákonom stanovenej trojmesačnej lehote, porušil voči nemu zákon.

58. V nadväznosti na uvedené vytkol odôvodneniu napadnutého rozsudku tiež absenciu objektívneho zdôvodnenia odmietnutia ním navrhovaného dokazovania a aj vzájomnú rozpornosť odôvodnenia súdu, ktorý na jednej strane zamietol návrh na doplnenie dokazovania predložením poisťného spisu pre nehospodárnosť a neúčelnosť a na strane druhej uviedol, že z obsahu spisu žiadnym spôsobom nevyplýva, že by postup žalovaného bol rozporný s dobrými mravmi, pričom práve tento dôkaz by preukázal nečinnosť žalobcu, ktorú vytkol tiež súdu, ktorý svoju nečinnosť nemôže schovávať za

hospodárnosť konania. V dôsledku uvedeného označil napadnuté rozhodnutie za neodôvodnené, nepreskúmateľné, nereflektujúce aktuálne požiadavky súdnej praxe na riadne odôvodnenie, založené na nesprávnom procesnom postupe súdu, neposkytujúce odpovede na zásadné právne a skutkové otázky v konaní položené a majúce zásadný význam pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie vo veci.

59. K druhej časti tejto námietky odvolací súd v stručnosti konštatuje, že arbitrárnymi sú také rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti extrémne nelogické (napr. ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 150/03 <aspi://module='JUD'&link='JUD32228SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, I. ÚS 301/06 <aspi://module='JUD'&link='JUD54856SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) také, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (napr. ÚS SR sp.zn. I. ÚS 13/00 <aspi://module='JUD'&link='JUD66562SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, I. ÚS 115/02 <aspi://module='JUD'&link='JUD31858SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, I. ÚS 139/02 <aspi://module='JUD'&link='JUD31910SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, I. ÚS 12/05 <aspi://module='JUD'&link='JUD33336SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, I. ÚS 352/06 <aspi://module='JUD'&link='JUD55399SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, I. ÚS 382/06 <aspi://module='JUD'&link='JUD34023SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, I. ÚS 88/07 <aspi://module='JUD'&link='JUD50188SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) a tiež také, ktoré nedávajú jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 115/03 <aspi://module='JUD'&link='JUD32214SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, III. ÚS 119/03 <aspi://module='JUD'&link='JUD32091SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, III. ÚS 209/04 <aspi://module='JUD'&link='JUD32411SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam napr. rozh. ÚS SR sp.zn. (napr. ÚS SR sp.zn. II. ÚS 251/04 <aspi://module='JUD'&link='JUD48625SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, III. ÚS 209/04 <aspi://module='JUD'&link='JUD32411SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. II. ÚS 410/06 <aspi://module='JUD'&link='JUD34028SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>).

60. Napadnuté rozhodnutie netrpí žiadnou z uvedených vád, súd prvej inštancie ho presvedčivo a náležitým spôsobom odôvodnil, v odôvodnení rozsudku sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie, vykonané dôkazy správne vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil, s odkazom na príslušné hmotnoprávne ustanovenia i ustanovenia procesného poriadku, dal jednoznačnú odpoveď na vzniknutú situáciu, teda že žaloba bola podaná po uplynutí dvojnásobnej premlčacej lehoty (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorá začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený o škodu skutočne dozvedel, t.j. kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch. Pojem „dozvedel sa o škodu“ vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, a teda že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyjadriť, aby mohol poškodený svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Túto vedomosť žalobca získal vystavením faktúry za opravu čelného skla zo dňa 28.02.2018, avšak žalobu, zrejme si neuvedomiac, že lehota mu začala plynúť práve týmto dňom, podal na súd až dňa 29.05.2020 po oznámení žalovaného podaním zo dňa 20.04.2020 o ukončení likvidácie poisťnej udalosti bez poskytnutia plnenia (komunikácia so žalovaným je pre plynutie premlčacej lehoty nepodstatná), teda po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, ktorú skutočnosť v odvolaní ani nenapadol.

61. Na odvoláciu námietku zastrešenú následne aj písm. g/ ods. 1 ust. § 356 CSP, v ktorej žalobca rovnako apeluje na nevykonanie dôkazov pripojením administratívneho spisu žalovaného, na neznaosť rozhodnutí NS SR sp.zn. 3 Cdo 137/2017, 3 Cdo 441/2013 a 5 Cdo 151/2012 súdom, ktorý sa s nimi naviac odmietol oboznámiť s odôvodnením, že by sa nedozvedel nič, čo by mohlo zmeniť jeho názor, odvolací súd po oboznámení sa s obsahom citovaných rozhodnutí konštatuje, že ich závery by žiadnym spôsobom nemohli zvrátiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na túto odvoláciu námietku dáva v tomto smere odpoveď napr. uznesenie NS SR sp.zn. 5Obdo/51/2017 zo dňa 15.05.2018: „Vo všeobecnosti, pokiaľ je v konaní vznesená námietka premlčania, konajúci súd prednostne posudzuje jej dôvodnosť vzhľadom k tomu, že (v prípade ustálenia jej dôvodnosti) takýto postup vedie k rýchlemu a efektívnemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov a je ním naplnený princíp hospodárnosti konania, ako jeden z ústavnoprávnych princípov riadneho fungovania justície. Dovolací súd je toho názoru, že pokiaľ je v konaní vznesená námietka premlčania, súd je povinný vysporiadať sa najskôr s dôvodnosťou tejto námietky, a iba vtedy

ak dospeje k záveru, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, je možné pristúpiť k posúdeniu jej rozporu s dobrými mravmi“ a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Cdo/148/2004 zo dňa 01.05.2005, ktorý konštatoval: „Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 10 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napríklad výšky zostatku pôžičky, bezdôvodného obohatenia, škody a pod. Dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

62. Konania v rozpore s dobrými mravmi sa týkajú práve žalobcom označené rozhodnutia, tvoriace celý obsah odvolacej námietky nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), ktorými sa žalobca snaží zvrátiť výsledok súdneho konania a ktoré sú však hlavne viazané na úplne odlišné skutkové situácie a navyiac žalobca si z nich nevybral právnu vetu, ktorá je nosnou pri odôvodnení týchto rozhodnutí ale použil len časti odôvodnenia, vyhovujúce mu ako argument v prejednávanej veci.

63. K poslednej vznesenej námietke, zakotvenej pod písm. g/ ods. 1 ust. § 356 CSP, odvolací súd uvádza, že za právne posúdenie veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu, pri ktorej rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

64. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Na premlčanie teda súd prihliada len na námietku protistrany. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

65. Inštitút dobrých mravov je jedným z najdôležitejších súkromnoprávných inštitútov a jeho definíciu ponúka napr. uznesenie ÚS SR č. k. IV. ÚS 55/2011-19 zo dňa 24.02.2011, podľa ktorého dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Podľa rozsudku NS SR sp.zn. 5Cdo 26/2011 z 26.04.2012 sa dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

66. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektoré zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, pretože inštitút premlčania prispieva k istote v právnych vzťahoch. Uplatnenie námietky premlčania by sa priečilo dobrým mravom len vo výnimočných prípadoch, kedy by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by za tejto situácie zánik nároku vymáhanej pohľadávky bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a dôvody pre ktoré svoje právo včas neuplatnil.

67. Dôvodné teda nie je ani tvrdenie žalobcu o tom, že vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného, s ktorým mal aktívnu komunikáciu a ktorý poistnú udalosť prešetroval dlhšie ako ukladá zákon o PZP v ust. § 11 ods. 6 je v rozpore s dobrými mravmi.

68. Ostatnou námietkou žalobcu bolo nevysporiadanie sa súdu a úplne absentujúce odôvodnenie rozhodnutia v časti jeho zákonného nároku na úrok z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré žalovanému v prípade nesplnenia si povinnosti podľa ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP priamo ukladá povinnosť zaplatiť poškodenému úroky z omeškania (t.j. vznik hmotnoprávneho nároku žalobcu), vo vzťahu ku ktorým nemožno vznesenú námietku premlčania akceptovať, pretože zo zákona nadobúdajú uplynutím 3 mesačnej lehoty vlastný právny režim (29.01.2019 + 3 mesiace je 29.04.2019, t.j. prípadné premlčanie by nastalo až 29.04.2021).

69. Ustanoveniu § 11 ods. 8 zákona o PZP, venoval pozornosť aj ÚS SR, napr. v nálezoch sp.zn. III. ÚS 214/2020 zo dňa 14.10.2021, sp.zn. III. ÚS 309/2020 zo dňa 14.10.2021 a sp.zn. II. ÚS 263/2022 zo dňa 07.09.2022, v ktorých konštatoval, že vzťah poškodeného a poisťovne nie je vzťahom poškodeného a škodcu, ale vzťahom osobitným, ktorého podstatou je verejnoprávna potreba náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Táto čiastočne verejnoprávna povaha poistenia následne vedie k tomu, že vzťah poškodeného a poisťovne nie je bežným vzťahom veriteľa a dlžníka, čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky ust. § 563 Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523563'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. Podľa týchto ustanovení je poisťovňa povinná bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jej povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie a oznámiť poškodenému sťažovateľovi výšku poistného plnenia, ak bol rozsah tejto povinnosti preukázaný, alebo mu poskytnúť písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré bolo plnenie odmietnuté alebo znížené. Túto povinnosť si poisťovňa splnila tým, že sťažovateľovi plnenie odmietla (§ 11 ods. 6 ZoPZP). Ak by tak neurobila bola by povinná poskytnúť sťažovateľovi poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody (§ 11 ods. 7 ZoPZP). Na tieto ustanovenia nadväzuje norma, podľa ktorej ak poisťovňa nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinná zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, ktorým je Občiansky zákonník <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> (§ 11 ods. 8 ZoPZP).

70. Žalobca si z dôvodu omeškania žalovaného s plnením jeho peňažných záväzkov, uplatňoval aj úrok z omeškania podľa ust. § 369 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, odo dňa 29.04.2019, t.j. uplynutím trojmesačnej lehoty podľa ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP. Úroky z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré ako sám uviedol, sú samostatným nárokom s vlastným právnym režimom, si žalobou neuplatnil, a preto sa ani nemôže domáhať rozhodnutia o nich len preto, že vznik tohto nároku si uplatnil uplynutím trojmesačnej lehoty podľa ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP.

71. Ako už bolo v kontexte preskúmvanej veci niekoľkokrát poznamenané, premlčané právo nie je možné v súdnom konaní priznať, a nakoľko právo na vyplatenie poistného plnenia sa premlčalo ku dňu 28.02. 2018, t. j. uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, zaniklo žalobcovi i právo na priznanie príslušenstva uvedenej pohľadávky, teda úroku z omeškania.

72. Z uvedeného je zrejmé, že odvolacie dôvody žalovaného podľa ust. § 365 ods. 1, písm. b/, g/ a h/ nie sú naplnené, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, skutkový stav aj správne právne posúdil, v napadnutom rozsudku zrozumiteľným spôsobom vysvetlil prečo nemožno žalobcovi nárok priznať, dovolanie sa premlčania zo strany žalovaného uznal za dôvodné a žalobu preto zamietol. Odvolací súd len okrajovo poznamenáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

73. Na základe uvedeného odvolací súd, stotožniac sa so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie, jeho rozsudok v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

74. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko ten mal síce v odvolacom konaní plný úspech, avšak v priebehu odvolacieho konania si žiadne trovy konania neuplatnil, ani mu zo súdneho spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

75. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu nadriadeného súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).